Posudek na bakalářskou práci
Martina Šimka s názvem ***Téma atentátu na Heydricha v české a československé (populární a dokumentární) filmografii po roce 1989.***

Tématem diplomové práce je rozbor tří filmů z české a československé filmografie po roce 1989 s námětem 2. světové války a konkrétněji událostí, spojených s atentátem na říšského protektora Reinharda Heydricha, k němuž došlo 27. května 1942 a který byl příčinou rozsáhlé perzekuce českého národa, známého pod názvem heydrichiáda (Protektor, Lidice a 1 díl cyklu České století).
Počet filmů – 3 - je malý. Pokud jich víc nevzniklo, je otázka, zda vůbec bylo téma vhodně zvoleno. Za diskutabilní pokládám též volbu filmů – 2 hrané a 1 dokument, byť též hraný, vznikly za rozdílným účelem, v těchto dvou typech uměleckých děl je používána zcela jiná míra umělecké licence a je tedy otázka, zda je lze rozebírat obdobným způsobem.
Práce je postavena jako multioborová – v úvodní části si stanovuje metodologická východiska z více oborů. To je v pořádku. Nicméně toto „Teoretické zakotvení práce“ (s. 8 – 28) přináší jen interpretaci názorů autorů rozebíraných knih a článků, je tam minimální míra diplomantových názorů a vysvětlení výběru titulů v souvislosti se třemi zpracovávanými čs. filmy k Heydrichovi a heydrichiádě.
Práce je stylisticky trochu chaotická, někde jsou nedokončené, popř. nelogické věty či postavené otázky – např. s. 4 – „...Pokud již souhlasili, že mi rozhovor poskytnou (což už bylo vcelku jisté z toho důvodu, že bylo při jejich časové vytíženosti obtížné vůbec najít vhodný termín)…“; s. 20 – „O tom, že byl atentát na Heydricha událostí celoevropské úrovně, se můžeme dozvědět v řadě publikací, …“ – není to logický veletoč?? Knihy přece vznikly proto, že nejprve proběhla důležitá událost evropského významu, na niž reagovaly!
Totální úlet je počátek kapitoly o „Atentátu v monografii Dramatické i všední dny protektorátu“ (s. 18), kde se autor rozepisuje o autorech této knihy, kterou si (kromě edice Vojtěcha Šustka) zvolil jako výchozí odbornou literaturu. Jan Gebhart (nar. 1945) je zmíněn ještě relativně korektně, nicméně profesor Jan Kuklík (1940 – 2009) je tu zmiňován jako žijící docent FFUK ap., ačkoli profesuru měl od roku 1997, a nyní je bohužel již pět let po smrti. Práci Miroslava Ivanova, uváděnou v téže kapitole, nepovažuji za relevantní odbornou literaturu.
Ráda bych, aby se diplomant vyjádřil k tomu, 1) co považuje za každodennost – hodnotí ji u všech snímků jako málo akcentovanou, prosila bych bližší vysvětlení;

b) proč si u politické události takového významu jako jsou souvislosti heydrichiády, byť umělecky zpracované, v práci pro Historický modul zvolil jako jeden bod „erotičnost“, v jiných souvislostech, více souvisejících s filmem, by to jistě bylo zajímavé samo o sobě, nicméně zde jsem nepochopila, co to má společného s tématem?
Část 3 – analýza, rozhovory, komparace – (od s. 29) nedospívá k žádnému závěru, není tedy zcela jasné, proč tam byl aplikován bodový systém, který nemá žádné vyústění.
Část, přepisující rozhovory s režiséry, je velmi syrová. Kdyby diplomant vynechal v otázkách i odpovědích ukazovací zájmena a spojku „jako“, část by byla o řadu stránek kratší, ale srozumitelnější a stylově čistší. Na autentičnosti by to jistě neubralo.
Z menších formálních nedostatků bych vytkla autorovi zejména nerozepisování takřka žádných křestních jmen.
S. 63 – název filmu Je třeba zabít Sekala (ne sekala).

Práce si stanovila zajímavý cíl, nicméně se při jeho dosahování poněkud zabředla do nedotažených tvrzení a nadhození dílčích témat, která pak zpravidla nedotáhla.
Metodologicky je poněkud neukotvená. Navrhuji ji hodnotit maximálně jako velmi dobrou.

Praha, 12. 9. 2014

PhDr. Milada Sekyrková, CSc.